

»Ne veš prav, Anica. Samo za razveseljevanje nimajo ovác. Ovca je domača žival. In vse domače živali so koristne. Poglej, iz česa pletem nogavico? Kaj je to?«

»To je volna.«

»Kje pa sem dobila volno?«

»Kupili ste jo.«

»Kje pa jo je tisti dobil, od katerega sem jo kupila?«

»Ne vem!«

»Glej, tisti jo je dobil od ovác. Vidiš, kake kožuhke imajo ovce. Te jim ostrižejo in iz volne spredejo take nitke in iz nitk delajo ljudje nogavice, sukno in drugo gorko obleko, da nas greje po zimi. In danes strižejo ovce. Zato greva gledat — strižo. Sedaj veš, kaj boš videla.«

(Konec prih.)

Hišica ob pokopališču.

(Konec.)

Jožek je res oblekel črno suktnjo, in v štirih letih je videla župnija novo mašo, kakoršne že dolgo ni bilo. Takrat, takrat je bila cerkev okrašena, da ne kmalo tako. Vse je bilo v cvetju, vse v šopkih, katere sta spleli mati in Katrica. To so izbirali mati cvetlice, ko so jih povijali v šopke, in marsikatero njih je orosila solza iz materinega očesa, bila je solza — veselja. In oče Goličnik, hencajte, bili so kakor na iglah. Noge so jim bile za dvajset let mlajše in čistili in pripravljali so cerkev že teden dni naprej. Zdaj je trebalo še to svečo malo poravnati, zdaj ondi še drobni prašek zbrisati in sto drugih opravil. Nu, saj so pa tudi čutili nekaj, kar se ne dá opisati, ko so lastnega sina oblačili v sveta mašna oblačila. To so ljudje v oni mali hišici z visoko streho ob pokopališčnem zidu čutili tiste dni nekaj veselja; če bi tudi hišica mogla čutiti, razmaknile bi se bile že davno narazen njene bele stene. Ej, mislili so nekaj: če bode Jožek dober, postane cerkovnik, a zdaj — postal je celo gospod. To ni kar si bodi.

Minulo je zopet nekoliko let. Cerkvica v sredi pokopališča je stala tako, kot je stala nekdanj, le župnišče je dobilo novega gospodarja. Stari gospod župnik, kateri so bili za stariši največji Jožkov dobrotnik, preselili so se malo bližje k cerkvi. Dober mož, kateri so se v življenju z malim zadovoljili, bili so tudi po smrti z malim zadovoljni. Položili so jih v malo leseno hišico, katera je imela le štiri stene, in dejali so jo zemljo. Lep križ je kazal, kje ležé dobri gospod župnik, nu, ne samo križ, nego lepe, skrbno oplete cvetlice, katere so vedno cvetele na njihovem grobu. Te cvetlice so gojili Goličnikova mati, a vsake sobote popoldne je splela Katrica lep venec in ga obesila gori na križ. Ej, dober gospod so bili pokojni župnik.

Nu, saj se ni niti zoper novega gospoda župnika potožiti. Ni dolgo, kar so prišli, in že poznajo vso župnijo do zadnjega otročička. To je čudno. Kaj bi bilo čudno, saj novi gospod župnik niso nikdo drugi, kot Goličnikov gospod. Ej, tako je tako, vse se na svetu spreminja.

Goličnikova mati so že precej ostareli. Za težje delo niso več, pa saj jim ga tudi ni treba. Pospravljajo okrog doma in pa na vrtu je tudi vedno obilo zabave. Očeta tudi nekaj skrbi. Gori v zvonik noge nič več kaj rade ne gredó, a tudi drugače so že malo prepočasne. Cerkovnik mora biti uren in okreten. Trebalo bi misliti na naslednika. Cerkovnikova služba je bila vedno v Goličnikovi hiši, a sedaj, da prejde kam drugam?

Nu, tudi temu se je pomagalo, Katrica se je pred pustom omožila. Njen mož je postal novi cerkovnik, seveda sprva pod nadzorstvom očeta Goličnika, kateremu je v tem malokdo kos. Kakor se vidi, ta častna služba bode ostala vendar v hišici doli pod pokopališčinim zidom.

Oče in mati sta se preselila v župnišče — gospod so tako želeli. Težko se je bilo ločiti od one male hišice, nu kaj, saj ni daleč in h Katrici je treba tudi večkrat pogledati. Zdaj sta pri sinu, zdaj pri hčerki, srečna sta in zadovoljna. Veselje starišev so dobri otroci. Leta starosti tekó jima mirno in ko se bode približal

kdaj zadnji trenutek njiju življenja, zatisnila bodeta pokojno oči. Ponesó ju tam na pokopališče k beli cerkvici, kjer bodo počivale njiju kosti v bližini domače hišice. Sin jima bode postavil križ, hčerka jim bode zasadila cvetlice, a stari mogočni lipi tam na pokopališču bodeta sipali na njiju grob listje in cvetje . . .

Janko Barle.

Tudi — angelček!

Videl sem jo 10. dné preteklega meseca . . . Oh, da bi jo bili videli in poznali tudi vi, ljubi otročiči, ne mogli bi se več ločiti od nje. — In tudi jaz sem se težko . . .

Še danes mi plava Vidina podoba pred očmi, in ne morem si kaj, da bi tudi vam ne povedal saj nekoliko njenih vrlin. Čujte torej!

Vida je bila pravi angelj v človeški podobi. Stela je nekaj nad dve leti, pa je bila tako čila, ljubezniva in mila, da se je na mah prikupila vsakemu. — Izgovarjala je le nekoliko besedij, pred vsemi »ata« in »mama« s tako nežnostjo, kakoršna je samo nedolžnosti lastna . . . Kadar so molili doma stariši, bratci in sestrice, sklepala je tudi ona ročice in pregibala ustnice, kakor je to zapazila na drugih.

In kakó nezamerljiva in kako blagega srcá — ako se sme takó govoriti o otroku — bila je Vidka. — Često, ko so sedeli znanci njenega ateja v sobi, prigodilo se je, da jo je kateri preostró ogovoril, ali celo odpodil iz sobe. — Šla je potrta in žalna stran. Ali dolgo ni mogla prestatiti takó. Povrnila se je. Približala se je dotičniku, kateremu se je bila zamerila, prišla ga za roko in mu zrla nepremično v obraz. Tudi največjemu trdosrčnemu bi se moralo omečiti srce ob tem pogledu. In ko ji je pokazal, da ni nič več nevoljen, zasmejal se je njen obraz in sama ni vedela, kako bi pokazala svoje detinsko veselje. In sprava je bila gotova . . .